Ч. 110 Субота 18 (30) мая 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда посла Вахнянина

виголошена на засіданю палати послів дня 22 с. м. при дебаті над ревізиєю катастру ґрунтового.

Висока Палато! Не буду надто надуживати терпеливости Високої Палати, бо обширні дебати над тим проєктом закона, дотикаючим ревізиї ґрунтового катастру, вже всесторонно вичерпали предмет.

Я просив о слово лише в тім намірі, щоби в імени моїх полїтичних товаришів зложити заявлене, що ми будемо голосувати за внесенем меншости при §. 21-ім предложеня.

Ми мусїли рішити ся на той крок, бо упадок рільництва, особливо в чисто рільничих краях коронних нам аж надто добре знаний, а убуток півтретя мілїона зр. не можемо уважати за таке велике нещастє для державного буджету.

Крім того бачимо дуже добре з предложеної до проєкту табелї А. о вимірі податку ґрунтового в поодиноких коронних краях, що податкова шруба в часї послїдного столїтя дїлала і господарила з великим напруженем.

Основна сума ґрунтового податку піднесла ся з 14 мілїонів в роцї 1789 на поважну суму 37½ мілїонів. *(Слухайте!)* То не маловажний приріст і розвиток рільництва не міг в нїякий спосіб зрівнати ся з ним, так що ми як раз тепер мусимо сконстатувати, що з нашим рільництвом дуже зле дїє ся.

Вправдї в справозданю комісиї податкової каже ся, що упадок рільництва єсть лиш наслїдком знижки цїн збіжа і збільшених коштів продукциї.

Однако ми пересьвідчені, що комісия податкова не була би зробила правительству кривди, колиб була щиро і отверто висказала, що попри згадані причини, т. є. попри знижку цїни збіжа і більшіючих коштів продукциї приспішило в надто великій мірі рільничу кризу особливо надмірне обтяжене ґрунту і взагалї землї через саму державу.

В другій табели прилученій до того предложеня закона находимо знов один доказ на ту більше як невідрадну обставину, що при послїднім управильненю ґрунтового податку в роках 1881/2 континґент ґрунтового податку в сїмох коронних краях нашої половини держави піднесено в дуже значний спосіб.

Ось ті краї: Горішна і Долїшна Австрия, Стирия, Тироль з Форарльберґом, Морава, Буковина і особливо Галичина, *(Слухайте!)* де той континґент вишрубовано без нїякої видимої причини майже о цїлий мілїон зр., так, що Галичина замість 4,600.000 зр. в роцї 1880, має тепер платити 5,600.000 зр. ґрунтового податку.

Кажу, без видимої причини, бо о скілько знаємо, не зайшло в вісїмдесятих роках в Галичинї нїчого такого, що могло би було дати правительству право до підвисшеня континґенту ґрунтового податку.

Противно, правительство могло було сконстатувати, що як раз в тих лїтах піднесло ся задовжене землї в Галичинї і що як раз в тім часї зайшло множество змін в посїданю з причини сильного задовженя.

Отже всї ті причини наклоняють нас вступати ся за внесенем меншости.

Рільники Галичини могли щиро тїшити ся з того, що в наслїдок послїдного управильненя податків в роках 1881/2 прийшов державний буджет до рівноваги, але я здаєть ся не помилю ся, коли скажу, що они з другої сторони не могли позбути ся чувства, що послїдне управильнене ґрунтового податку трохи за богато їх коштувало. *(Дуже справедливо!)*

При тім гадаємо, що попри приняту вже в другім читаню податкову реформу буде становити ревізия катастру ґрунтового податку з предложеною меншостию комісиї в §. 21 знижкою головної суми податку ґрунтового одно з тих нечисленних средств, котрим подасть ся скоро упадаючому рільництву, коли не значну, то все таки до теперішних фінансових відносин нашої держави відповідну поміч.

Коли я вже при слові, то нехай менї буде вільно кинути, що так скажу, кілька ринтґенівских промінїв на внутрішний розвиток Галичини. Чую, що маю до того тим більше право, що від довшого часу деякі пани зі скрайної лївицї тої високої Палати заступають, так сказати-б, залюбки погляд, немов би Галичина була краєм, що єго кожде правительство і під кождим оглядом визначує (Запереченя).

Супротив того твердженя наведу кілька фактів, але притім не буду далеко сягати і томити прихильну увагу Високої Палати цифрами, лише порушу тему, котра мусїла бути в послїдній сесиї галицкого сойму дуже основно

---

13)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

XII.

Дванайцять тисячів стіп над поверхнею моря.

Перехід через Чілї не відзначив ся доси нїякою важнїйшою пригодою, але за те стрічено ся нараз з усїми випадками і перепонами, які бувають звичайно при подорожах по горах; борба з природою мала розпочати ся не на жарти.

Заки вибрали ся в дорогу, треба було рішити важну справу: куди і в котрім місци перейти Анди, щоби не віддалити ся від обібраної дороги? Насамперед питано о гадку старшого провідника.

— Я — відповів провідник — знаю лише два можливі переходи в тій части Кордильєрів.

— Певне перехід Аріка — відозвав ся на то Паґанель — котрий відкрив Вальдівія Мендоза.

— Так.

— І другий перехід Вілляріка, що лежить на полудне від Невадо.

— І той.

— Отже, мій друже, оба ті переходи мають ту недогоду, що відводять нас надто від нашої дороги на північ або на полудне.

— А ви-ж знаєте инший перехід? — спитав майор.

— Знаю — відповів Паґанель. — Ось на примір перехід Антуко, що лежить на склонї вулькана під трийцятим семим степенем і трийцятою мінутою; він віддалений лише о пів степеня від нашої дороги. Перехід піднимає ся ледве на тисяч сяжнїв, а відкрив єго Замудіо де Круз.

— То добре, але чи знає той перехід наш провідник?

— Знаю, мильорде, і навіть нераз переходив тамтуди, але я не згадував о нїм, бо то стежка, куди лише Індияни переганяють зі всхідного боку свої череди.

— Отже, мій друже — сказав льорд Ґленарван — я гадаю, що й ми зуміємо тамтуди перейти і помістимо ся так добре, як стадо мулів, баранів або волів. Ми тим більше повинні держати ся переходу Антуко, що при нїм не зійдемо з простої нашої дороги.

Зараз дали знак до від'їзду і громадка пустила ся в долину Ляс Лягас, поміж величезні маси скристалїзованих вапняних покладів Під гору вела дорога майже незамітно. Около одинайцятої години треба було обійти береги невеличкого озера, природного і дуже живописного збірника сусїдних рік, до котрого впадали они з шумом і лишали свої води в спокійнім прозорім зеркалї. Повисше озера тягнули ся обширні пасовиска, покриті буйною травою, на котрих пасли ся индийскі стада. Дальше наткнули ся подорожні на великі болота, що займали великий простір від півночи до полудня; однако з них завдяки мулам видобули ся щасливо. О першій пополудни на високій скалї показав ся порт Балленаре зі зруйнованими оборонними вежами; поза ним склони гір були що раз більше нерівні, каменисті; відломи скал стручувані майже що крок копитами мулів, з гуком спадали в долину. Коло третої години побачено живописні звалища кріпости, збуреної в часї ворохобнї 1770 року.

— Видко — сказав Паґанель — що гори самі собою ще не досить розділюють людий, коли треба їх ще укріпляти.

Від того місця ставала дорога що раз прикрїйша, а навіть небезпечна, гори були де далї все стрімкійші, а їх склони звужували ся, так що місцями творили ся глубокі страшні пропасти. Мули ступали осторожно, з ніздрями в долину спущеними, немов би нюхом шукали дороги. Подорожні ішли один за другим. Деколи при прикрійшім закрутї зникала на хвилю передна кобила, а цїлий похід ішов за її дзвінками. Часто також закрути були такі чудацкі, що цїлий похід дїлив ся на дві рівнобіжні лїнїї і тодї провідник міг розмавляти з своїми помічниками, віддїлений від них скалубиною, вузкою ледве на кілька сяжнів але глубокою на кількасот стіп.

Ростини ще тут росли, але вже очевидячки уступали місця мінералам. О близинї вулькана можна було вносити з стрічуваних тут і там кусників ляви зелїзної краски набитих жовтими кришталами немов шпильками. Вистаючі скали здавало ся тратили рівновагу і грозили кождої хвилї упадком. Видко було, що який

обговорена а з чого панове будете могли побачити, що нам помимо мнимого форитованя більше дає ся в знаки рільнича криза, як иншим коронним краям нашої половини держави. *(Дуже справедливо!)*

Супротив істнуючої горячки еміґрацийної нашого сільского населеня почував ся я до обовязку поставити в часї сегорічної сесиї галицкого сойму внесенє, щоби вибрати окрему комісию, котра мала би задачу розслїдити властиві причини і спонуканя тої громадної вандрівки галицких селян.

Кождого неупередженого мусїло то явище дуже чудувати, що в послїдних лїтах покидають галицкі селяни свою родинну землю, щоби не лише в сусїдних краях, але в далекій і чужій Бразилиї глядати для себе нової вітчини.

То еміґрацийне явище не повинно би бути й панам зі скрайної лївицї незнаним. У Відни, Градци, Понтебі, Кормонс і т. д. могли ви панове в послїдних трех лїтах бачити сотки, а навіть тисячі блукаючих, блїдих, випищених людий, котрі — просто сказавши — покидали на все нашу державу і котрих нї в добрий спосіб нї насильством не можна було наклонити, щоби покинули свій, на жаль аж за часто, очайдушний намір. *(Слухайте! слухайте!)*

Галицкі еміґранти приспорили також і полїтичним властям Відня неодну невигоду. Бідних треба було відсилати домів, а удавало ся се лише при ужитю не малої сили і обережности, бо неодин виселенець волів радше смерть найти під колесами льокомотиви, як бачити знову свою благословену і нїби то відзначувану правительством Галичину.

Панове мусїли також читати в ґазетах неодну допись, в котрих описує ся сумно, безвихідне положенє тих виселенцїв взагалї, а в Ґенуї особливо, де тих бідних людий обдирали насамперед несовістні аґенти до сорочки, а відтак паковано їх на брудні кораблї перевозові і висилано як звичайних невільників до бразилїйских фацендерів. *(Так!)*

Так, панове, то всьо були і суть дїти тої так дуже відзначуваної Галичини!

Вибрана соймом комісия еміґрацийна розслїджувала цїлий еміґрацийний рух дуже основно і точно. Краєве правительство і Видїл краєвий прийшли комісиї в поміч з богатим статистичним материялом, а вислїд тої роботи був такий, що попри инші причини сприяючі еміґрациї, як на пр. попри заохоту народу до виселеня через численних аґентів звістної Societa Brasiliana — головною причиною еміґрациї єсть загальне зубожінє і нужда галицкого селяньства. *(Потакуваня).*

(Конець буде.)

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів предложив пос. Гавк нагляче внесенє з візванем до Правительства, аби поручило властям, щоби они не переслїдували студентів і обезпечили академічну свободу. — Відтак раджено дальше над законом о відписаню ґрунтового податку і ухвалено §§. від 8 до 20. Нагляче внесенє Гавка та друге внесенє нагляче дра Люеґера в справі слїдств з причини демонстрациї против угорскої вистави прийде аж нинї під обради.

Італїяньскі часописи так описують положенє в Африцї. В Масаві лежить 2.000 недужих вояків на тиф, а коли настануть спеки, то смертельність ще збільшить ся між людьми і між мулами. З тої причини треба було головну армію відослати назад до краю. Воду для войска в Еритреї треба спроваджувати аж з Неаполя, а крім коштів перевозу каналом суезким приходить ще кошт спровадженя єї з Масави на пр. до Амари по 20 франків за гектолїтер. Цїла італїяньска кольонїя в Африцї і абесиньска провінция Тіґра спустошені, лїси, поля, села попалені, населенє вигубленє мечем і недугами. Адіґрат треба було чим скорше опустити з оглядів на здоровлє вояків. Бальдісера вибрав ся до Адіґрату на чолї 20 тисячів войска, а припровадив назад без нїякої битви лише 12 тисячів. Прочі недужі або померли від пошести. Вояки були вдоволені, коли діставали по куснику кулешi кукурузяної. Деякі компанії зійшли з 150 людий на 80; також богато офіцирів падало від трудів і спраги. Мули падали сотками. Крім того всюди страшно воняло від трупів людий і звірят.

Новинки.

Львів дня 29 мая 1896.

Іменованя. П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував директора мужеської семинариї учительскої в Ряшеві, Ром. Вімпелера, директором женьскої учительскої семинариї в Кракові.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надїлив старшого інжинера при галицкій державній службі Стеф. Яникевича, при нагоді єго переходу на пенсию, титулом і характером радника будівництва.

— **Духовна місия,** друга з черги в олеськім деканатї, відбула ся в часї Зелених сьвят в Білім Камени. На місию зібрало ся 20 сьвящеників і над 6 тисячів вірних з десятьма процесиями. Виголошено сїм проповідий; всї були гарні, а знамениті о. К. Винтоняка декана олеського і о. Д. Танячкевича проповідника місийного, на тему відродженя руского народу через самопізнанє і самопоміч та позбуваючи ся таких пороків, як процесованє, непорадність та горячка еміґрацийна і т. д. До сьв. сповіди приступило над 1000 вірних.

— **В справі еміґрациї**. Pol. Corr. доносить з Ґенуї, що італїяньске правительство порішило більше заопікувати ся еміґрантами з Австриї, а именно в сей спосіб захоронити їх від визиску аґентів еміґрацийних, що ті постанови, котрі істнують для охорони італїяньских еміґрантів перед визиском, будуть обовязувати від тепер також і що-до австрийских еміґрантів.

— **Справа заложеня у Львові академії торговельної** вийшла на добру дорогу. Мінїстерство скарбу згодилось на внесенє мінїстерства просьвіти в тій справі. Видатки на академію мають бути вставлені до буджету вже на 1897 рік.

— **Черновецкі Русини** скликали були на вівторок по Зелених сьватах віче, на котрім мали нарадити ся над кількома важними для Буковинцїв-Русинів справами. Як пише „Буковина“, зібрало в означенім дни в черновецкім Corsalon-ї около 400 селян і то не лише зпід Чернівцїв, але й з дальших сторін Буковини, як на пр. з Путилова. Віче почало ся перед третою годиною а скінчило ся перед семою; проґрама була дуже богата і зацїкавленє селян було велике. Зібраних повитав посол Єротей Пігуляк. Головою зборів вибрано совітника В. Яссеницкого, почім начали ся

небудь переворот недалекий а наглий змінить в скорі їх стать і вибя послїдна година існованя тих великанів гірского царства.

В таких условинах дуже тяжко розпізнавати дорогу, котрої слїди при частих землетрясенях тої гірскої країни затирали ся, а полишені за собою знаки і вказівки, тяжко було віднайти за поворотом. Провідник вагував ся і часто задержувавсь; непевний себе оглядав заєдно довкола себе дорогу. Ішов за знакомими собі скалами, за слїдами Індиян, що полишали ся на каміню. Однако всьо то не богато помагало.

Льорд Едвард поступав слїдом за провідником. Він добре розумів, в який клопіт вводили єго що раз то нові трудности; не сьмів єго о нїчого більше питати і справедливо гадав, що найлїпше буде спустити ся на досьвід мулника.

Ще яку годину блукав катапаз так непевно, поступаючи заєдно в гору. Вкінци мусїв задержати ся. Похід був тодї на вузкій долинї або радше в однім з тих вузких переходів, котрі Індияни називають „кебрадас“. Порфірова стїна, в горі остро закінчена, замикала вихід. Провідник дармо якийсь час глядав переходу, а не найшовши єго злїз з мула, заложив руки на груди і ждав. Ґленарван наблизив ся до него.

— Зблудили? — спитав.

— Нї, мильорде — відповів катапаз.

— Але ми не в переходї Антуко?

— Противно, ми в нїм самім.

— Не помиляєтесь?

— Цїлком нї. Ось ще останки огнища, що єго тут Індияни палили, а ось слїди коний і овець.

— Отже переходили туди?

— Переходили, але вже нїхто більше не буде переходити. Послїднє землетрясенє затарасувало той перехід.

— Для мулів — сказав майор — але не для людий.

— А то вже ваша річ, мої панове — відповів мулник. — Я зробив що міг і готов вернути з моїми мулами, коли й ви схочете вернути і глядати иншого переходу через Кордилїєри.

— То буде велике опізненє.

— Що найменше о три днї.

Ґленарван слухав мови провідника мовчки, але на предложенє повороту обернув ся до своїх товаришів і спитав:

— Чи хочете відважити ся на перехід?

— Підемо за тобою, мильорде — відповів Тома Остен.

— А навіть, як хочеш, то підемо й перед тобою — додав Паґанель. — Бо й о що-ж тут впрочім ходить? Щоби перейти гори, котрих склони з противної сторони менше стрімкі, отже й схід лекший. Там найдемо арґентиньских пастухів, котрі проведуть нас через пампаси і бистрі конї. Отже наперед, нема чого задержуватись!

— Наперед! — кликнули хором товариші Ґленарвана.

— Не підеш з нами? — спитав льорд мулника.

— Я веду мули — відповів катапаз.

— Як хочеш.

— Обійдемо ся без него; — сказав Паґанель — по другій сторонї тої стїни віднайдемо стежку, що веде до Антука, а я підоймаю ся довести вас на долину так добре, як найлїпше обізнаний з Кордилїєрами провідник.

Ґленарван заплатив мулникови і відправив єго. Оружє, судину і поживу, розібрали подорожні поміж себе. Однодушно згоджено ся, щоби без страти часу іти зараз в гору, а навіть цїлу ніч не переривати подорожі, коли-б того було треба. По лївім склонї гори тягнула ся вузка стежка, котрої мули не могли перейти. Подорожні мусїли побороти великі перепони, але по двох годинах тяжкого ходу і трудів, пробрав ся вкінци Ґленарван і єго товариші на перехід Антуко Тодї були они недалеко від вершка Кордилїєрів, але там не могли вже нїгде найти нїякої дороги, навіть нїякого слїду переходу. Цїла та часть гір цїлковито змінила ся в часї послїдного землетрясеня і треба було вдирати ся що раз висше на хребет ланцуха. Паґанеля дуже то затревожило, що не найшов вільної дороги; бояв ся що треба буде надто великих трудів, аби дістати ся на вершок Андів, котрих середну висоту обчисляють на одинайцять до дванайцять тисячів шістьсот стіп. На щастє погода дуже сприяла, бо в зимі, т. є. від мая до жовтня [1]), не можливо було би вийти на гору; незвичайно сильні морози убивають подорожних, а витревалїйші на студінь терплять так само як і всї инші сильних гураґанів, що панують в тих сторонах. Ті страшні бурі наповняють рік річно численними трупами яри Кордилїєрів.

Подорожна дружина була в дорозї майже цїлу ніч. Мусїли собі помагати руками, щоби видерти ся на недоступні майже стїни; перескакували широкі глубокі яри, сплетені руки служили за линви, а рамена за драбини. Неустрашимі подорожні подібні були до громадки штукарів, що представляли різні ґімнастичні ігри. Аж там мали Мільреді і Вільсон нагоду показати свою силу і зручність. Оба ті хоробрі Шкоти показали ся дуже потрібні; своєю відвагою і посьвяченєм улекшували нераз цїлому товариству перехід там, де він на око видавав ся неможливий. Ґленарван не спускав з ока молодого Роберта, котрого вік і вроджена живість вели нераз до пустоти. Паґанель ішов на-

[1]) На полудневій півкули зима тодї, коли у нас лїто.

промови. Проф. др. Стоцкий говорив про каси, а при кінци віча про ревізию катастру ґрунтового; посол Пігуляк про реформу виборчу, а в другій промові про церковні буковиньскі справи, а редактор Маковей говорив про ґімназию і про бурсу. — Нарада над касами тягнула ся більше як годину і селяни згодили ся однодушно підпирати Руску касу і закладати у себе кружки по селах. Осип Маковей, редактор „Буковини“ говорив про значінє ґімназиї і бурси. При ґімназиї вказав на вагу власної інтеліґенциї, а при бурсї на єї цїли і уряджене. Взивав селян посилати дїтий до ґімназиї і спомагати всіми силами бурсу. Селяни слухали приступної мови дуже уважної перебивали єї дуже часто окликами „славно!“ По промові зложили присутні на бурсу 26 зр. 10 кр.

— **В Бережанах** відбуде ся в память 300-лїтного ювилею унії берестейскої дня 2 червня с. р. в забудованю військової критої уїзджальнї вечерок музикально-вокальний, устроюваний комітетом сьвяткованя горжества. Початок о годинї 8 вечером. Вступ від особи 1 зр. Чистий дохід з вечерка призначує ся на будову церкви в Бережанах.

— **Огні.** Дня 26 мая с. р. знищив огонь чотири загороди селяньскі в Колодрубах коло Комарна; тілько два господарі були обезпечені, а другі два стратили все, особливо Стефан Гриньчук халупник остав ся в крайній бідї, бо стратив весь добуток, так що з жінкою і дїтьми остались тілько в сорочках.

— **Хінець в австро-угорскій армії.** На основі Найвисшого дозволу Є. В. Цїсаря вступить з днем 1 червня с. р. до австрийскої армії свояк хіньского посла в Берлинї Сі-Кінґ-Ченґа молодий чоловік Гсі-Тінґ-Чунґ, а то яко поручник 7-го полку піхоти в Градци. Очевидно, що той Хінець не дасть собі утяти коси, але буде єї носити звинену в клубок на голові під офіцирскою шапкою.

— **Поклади крейди** відкрито в охрестности Білого каменя, золочівского повіта. Експльоатация тих покладів має вскорі розпочати ся, а материял буде головно ужитий до виробу содової води. З причини що згадані поклади находять ся в близкости стаций зелїзничих в Золочеві і Ожидові, то віщують підприємству красну будучність.

— **Гради**. Дня 22 с. м. навістив великий хмаролом в повіті добромильскім громади Войткову, Войтківку і Новосїлку. Вода цілком знесла землю з сьвіжих засївів; луги і рілї при долинах занесені намулом, а град, що падав пів години, знищив жито і пшеницю до половини, а ярі засїви притовк до землї. Град упав так великий, що в тїни лежав до другої днини. — Того самого дня лютила ся сильна буря над Краковом і околицею. Коло Бержанова падав град величини оріха а під Величкою ударив грім в одну загороду селяньску і она до тла згоріла.

— **Розбійник Кеґлєр**. В ческім містї Лїберци (Райхенберґ) вела ся сими днями цікава кримінальна розправа. Судили молодого, 33-лїтного чоловіка, назвищем Кеґлер. В роках 1893 і 1894 допустив ся Кеґлер множества рабунків і убийств. Перебував головно в ческих лїсах, але звідтам робив прогульки до Саксонії, Бавариї і Угорщини. Слїди свої значив кровю і огнем. Нападав подорожних з незвичайною сьмілостию. Забирав їм гроші а часто також і убивав. Штилет і револьвер були его головним оружием. В липни 1894 р. перебувала пані Мария Равхфус на лїтнім мешканю під Дрездном разом з двома синами, з котрих один мав 17 а другий 14 лїт. Одного вечера она, сини і дві учительки вибрали ся на прохід до лїса. Нагле на дорозї появив ся мужчина з револьвером в руцї і крикнув: „Стій! Гроші або житє!“ Молодий Юрий Равхфус кинув ся на него з палицею, а другий син ударив на него з заду, але злочинець почав стріляти з револьвера. Положив трупом на місци Юрия, а матїр зранив, але побачивши надбігаючих людий щез в гущавинї. По кількох днях відобрав Кеґлер слюсарскому челядникови Каролеви Шнайдерови робітничу книжку, що служила ему за паспорт. З нею утїк до Ґенуї і Анкони, а вкінци до Альжіра, де пристав до француского войска. Однако там его пізнано і видано австрийским властям. — Розправа тревала кілька днїв і Кеґлерови доказано всї закинені ему злочини. Трибунал засудив опришка на кару смерти. Вирок приймив Кеґлер спокійно і зрік ся відклику від виміру кари, але помимо того его оборонець др. Тіль вніс відклик.

— **Людоїдство в Конґо**. С. Гінде, член анґлїйского „Товариства наукового“ в Льондонї, оповідає о страшних убийствах людий, які бувають в Конґо. Він каже, що всї мешканцї знад ріки Конґо живлять ся мясом людий. Невільників годують і потім забивають, а при тім уживають ріжних мук, щоби надати тїлу лїпшого смаку, як: ломлять тим нещасним жертвам руки і ноги, а потім вставляють їх до води, звідки вистає тілько голова. Є також звичаєм у тих людий, забивати старцїв і калїк, а дїти споживають свого вітця без нїякого смутку. Місионарі борють ся з тим варварским звичаєм, та поки-що годї его спинити.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Замкненє перестанку Придатки. — З днем 15 червня 1896 буде замкнений перестанок Придатки, лежачий на шляху Львів (Клепарів) Янів при км. 6·8 поміж перестанками Рісна польска і Рісна руска. З новисшим днем не буде видавати ся білєтів анї до, анї з сего пристанку.

— Австро-угорско-баварский звязок зелїзничий. Тарифа виімкова для перевозу нафти і бензини з дня 1 падолиста 1895. З днем 1 червня 1896 увийде в житє додаток I до тарифи і додаток I. до єї доповненя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 мая. При вчерашних виборах до виділу ради міскої вибрано 6 членів з лїберального сторонництва, однако вибрані заявили, що не приймуть мандатів.

Париж 29 мая. Цар прислав президентови Форови подяку за зложені желаня з нагоди коронациї.

Неаполь 29 мая. Царевич відплив вчера до Єгипту.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова 2)	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води 4)	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович 6)	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова 7)	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднї 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

перед витревало і з запалом правдивого Француза. Майор як звичайно, порушав ся лише тілько, кілько мусїв конечно; отже на гору радше лїз як ішов, а навіть може бути, що й сам добре не знав, чи іде під гору чи в долину.

О пятій годинї рано були подорожні на висотї сїмох тисячів пятьсот стіп (як то вказували барометричні поміченя), т. є. на послїдній границі, де ростуть ще дерева. Можна там було ще бачити деякі звірята, але немов би причували, що мисливі на них лакомі, утїкали здалека, боячи ся стрітитись з чоловіком. Була там на пр. ляма неоцінене звіря гірских околиць, котре само одно заступає вола, барана і коня, а може жити навіть там, де вже мул не буде жити — або пінпіля, мале, лагідне а боязливе сотворінє з красним і богатим кожушком, подібне з задних лапок до канґура; оно дуже гарно виглядає, коли скаче як вивірка з галузи на галузу.

— То ще не птах — говорив Паґанель — але вже й не чотироножна звірина.

Однако то ще не були послїдні єства, що мешкали на такій висотї. Висше, на висотї девяти тисячів стіп, де снїги нїколи не топнїють, блукають стадами пережовуючі, незрівнаної красоти звірята — як альпаска, покрита довгим і шовковим волосєм, або пречудна, легка і звинна коза без рогів, з мягкою і делїкатною вовною, котру природознавцї назвали віґон. Щоби наблизити ся до тих сотворінь, о тім не було що й думати, ледве здалека виділи їх подорожні, як опи утїкали скоро як птах по білих, снїгових килимах.

З тої висоти цїлком инакше виглядала цїла околиця. З усїх сторін здіймали ся величезні стовпи леду синявої краски, а в них відбивало ся сьвітло заріючого дня. Похід на гору ставав що раз тяжший, а навіть небезпечний; треба було поступати осторожно, щоби не впасти в яку пропасть. Вільсон ішов наперед і ногою пробовав силу леду; товариші поступали за ним, держачи ся слїду его ніг, а не говорили голосно, бо найменший крик порушував верству воздуха і міг причинити ся до поваленя маси снїгу, що висїла на сїмсот або вісімсот стіп понад їх головами.

Подорожна дружина дійшла вже була до границї корчів, понад котрою о тисяч пятьсот стіп висше сходили вже лиш деякі трави і кактуси, а на висотї одинайцятьох тисячів стіп не було навіть і тих на яловім ґрунтї, так що загинув всякий слїд житя. О осьмій годинї задержали ся подорожні на хвилю, щоби покріпити ся і пустили ся зараз в дальшу дорогу, поборюючи витревало ростучі з кождою хвилею трудности. Треба було передирати ся через острі скали, або переходити понад пропастями, в котрі не сьміло навіть око заглянути. В деяких місцях вказували дорогу деревляні хрести, сьвідки нещастних пригод в тих сторонах. Около другої години подорожні дійшли до величезної площі, пустої, нагої, без найменшого слїду ростинности. Воздух був сухий, небо цїлком синє; на тій висотї дощі не знані, а вогкість опадає в видї снїгу або граду. Тут і там з посеред білої плахти виставали кінчасті порфірові або базальтові скали немов кости кістяка а від часу до часу кусники кварцу або ґнайсу відломлюючи ся під впливом воздуха, надали в пропасти з глухим лоскотом.

Мимо цїлої витревалости і відваги вичерпали подорожні решту своїх сил, а льорд Гленарван побачивши се, став жалувати, що так далеко запустили ся в гори. Малий Роберт добував послїдних сил, але вкінци не міг іти дальше.

(Дальше буде.)

Антікоголь єдино скуточно ділаюче средство навіть при **безустаннім налозі**, може бути без труду доданий, бо є без смаку і під ґваранцією нешкідливий — **в наслідках певний.** Подяки вилічених стоять до диспозициї. Пачочка з приписом ужитя 3 зр., подвійна пачочка 5 зр. Надсилаючі суму з гори одержують товар franco. Правдиві лише: у **С. Кляйна,** аптикаря в Lugos Nr. 88 Угорщина. 42

Виїзджаючі до Будапешту

НА ВИСТАВУ

найлїпше зроблять, єсли перед виїздом заосмотрять ся в дешеві зошити купонові запевняючі **їм вигідне мешканє і утриманє,** вступ на виставу і до місць розривок заразом вільний переїзд средствами комуникацийними в Пешті.

Проспектами і вияснениями служить і замовленя приймає 60

Людвик Пльон

бюро дневників і оголошень Львів.

Бюро оголошень і дневників приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жаданє висилає ся катальоґи. 8

Поручає ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.